

El nostre país ha estat atent, generalment, als corrents literaris mundials. Només cal pensar en la labor d'homes com Joaquim Folguera, Josep M. Junoy, J. Salvat-Papasseit i J. V. Foix, tenint en compte tan sols els moviments de ruptura i d'avantguarda. Vivent el darrer, avui als Països catalans tenim, a més, dos homes indiscutibles en aquest sentit: Joan Brossa i Guillem Viladot. El primer compaginant la seva poesia de caire més tradicional amb aquella altra mena de poesia que pretén que els poemes «siguin estables amb una sola mirada»: la **poesia del concret**. El segon amb la seva obra poètico-plàstica: els seus **poemes plast**, i la dels **posters-poemes**, que segons ell mateix és «la irrupció plàstica en el món del verb». És evident que aquests dos poetes són tota una opinió en poesia, un intent d'aconseguir noves entitats líriques d'acord amb els temps d'avui. (Vegeu a «Serra d'Or», març de 1969, una nota del mateix Viladot i un **poema-plast** reproduït.) D'un temps ençà, però, un altre corrent literari va prenent cos. És un corrent originat com a fenomen biosocial i que lliga la literatura per tot el que aquesta té d'activitat humana. És el de la «poesia hippie». La poesia hippie compagina la rebellió, la denúncia, l'acritud, amb les flors, els ocells, l'estridència dels colors taronges i violats; tot plegat, signes externs de l'amor, de la generositat, de la pau entre els homes, de la felicitat que tothom ha d'haver i que cal aconseguir. A qualsevol preu. Com sigui. La dosi de tots els ingredients varia segons cada poeta, i d'aquesta dosi en depenen uns resultats literaris. Uns poemes preconitzen un estil de vida i de revolta que, aparentment, és divertida; d'altres l'abominen, d'altres esdevenen passius testimonis. Però, en el fons, tots: els defensors, els detractors, els espectadors, participen dins aquest moviment poètic hippie. En realitat, no ens enganyem, la poesia del hippie és la poesia revoltada — en revolta passiva —, més o menys disfressada de coloraines. Circumstància que bé prou han sabut aprofitar els mercaders del consum, i el món consumidor. Però en el fons de tot batega un principi d'ètica, que en estat de puresa és altament saludable. Darrerament, he trobat quatre poemes que, en un o altre aspecte, tipifiquen aquest moviment a casa nostra: el poema **Júlia es banyava en rius de color lila** de Josep M. Nadal Farreres, publicat al seu llibre **Entre el somni i la ironia** (1967); el poema **Cançó 7.ª en color** de Pau Riba, publicat a **Poemes i Cançons** (1968); el de Ferran Fullà **Cala Maddox**, publicat a **☼** (1968), i el **Poema brètol**, d'un autor encara inèdit, Josep Espunyes. Un jove barbut, de vint-i-sis anys i de Peramola, que malda per fer sentir la seva veu i les seves raons. Escoltem-lo:

POEMA BRÈTOL

Consum. Consum. Consum. A crumull	licor a l'ull.
A més a més ulleres fosques.	
Minerva balla a la llum d'una candela	damunt la
quilomètrica llargada de l'amplada del	dolor.
Un pam de llibertat	assegut i empresonat
en olor de dignitat.	
L'amplada quilomètrica de la llargada	del dolor.
en la suor	de la suor,
en l'anyal carnestoltes de la frustració.	
(La companya, però,	Sexe «à gogo».
«Beat», «Soul», «Pop».)	verge.)
(Jo, més m'estimo el «Folk».)	
Minerva balla a la llum d'una candela	vestida de nu.
	per l'evasió.
L'elisió	de la raó
«Beat», «Soul», «Pop».)	
(Jo, més m'estimo el «Folk».)	
Amb temps i palla maduren les nespres.	
La Lluna, però, no surt tots els vespres.	

JOSEP ESPUNYES.

Pròximament, i en un altre indret de la revista, parlaré de Pau Riba i de Josep M. Nadal Farreres. Ara només he volgut deixar una mostra d'aquesta **poesia del rebel**, que és com jo substituiria en català la paraula **hippie**. — J. C.

Collecció NADAL

L'AUTORITAT PATERNA I L'ENTESA AMB ELS JOVES

Josep Miret i Monsó

PREMI CARLES CARDÓ, DE SUÏSSA, 1967

«Queda proscrit, per inhumà i per contraproduent, d'invocar un "principi d'autoritat" quan aquest es basa en un gratuït afany de domini més o menys dissimulat o d'instint de destacar», diu l'autor.

ELS NOSTRES FILLS I L'ESCOLA

Paulette Étavard

L'autora de **Mare, comprèn-me** estableix un nou diàleg sobre l'aplicació a la vida de cada dia de les troballes dels psicòlegs, dels pedagogs i dels metges acreditats per l'experiència i per l'èxit.

CINEMA FORMATIU

Josep Serra i Estruch

PREMI ANTONI BALMANYA 1968

El mitjà de comunicació més important actualment ha de servir no per a la deformació i l'evasió, sinó per al desenvolupament i la formació, però com? Heus aquí l'obra que resol aquesta problemàtica.

Distribució: HOGAR DEL LIBRO

Vergara, 3 - Barcelona-2